

λές.. Πάλαι κι' ελόγιον σου Μπαρμπα
-Στρατής: Εγγύλιον ή Χελιδόνα.

-Χώρα Μαρὰ - Μόρσινα κι' είναι
τò όνομα εύρωπαίνο είπαν εμπειρικά
ò Κύρ-Νικόλο;

-Βίβαια...βίβαια έπρόθεσαν όλοι
γαλόνιας.

Μά τώρα τὰ μάτια τής Χελιδόνας:
είχανε πάσει στη Μαρὰ - Αυσκίλα που
ήταν ξεκαρδισμένη στὰ γέλια. Δέν τή
χώνανε δά κι' από προθήτα κι' ήταν
αίτια ή σποδυτή που έβανε και τò
κοντό φουστάνι που φορούσε που ατό
θάνανε μόνον περιμαντόνε; ή όπως έλεγε.

-Γέλο κι' ίκαη σου όμορφονιά, εί-
πε με λήρα ή Χελιδόνα.

-Μά είναι όμορφη σ' όνομα. Απεκρί-
θηκε, πειραχτικά ή Βασιλίλα.

-Μά και τὰ μούτρα σου τὰ βιμένα
απήνησε ή Χελιδόνα.

-Περσιφόνη έλογα μούτρα περα-
γμένη ή Βασκίλα, κτωπότα; τὰ χέρια
της.

Η Χελιδόνα τενάχθηκε, έκανε ένα
όμμα όπισω κι' ίπο ακούθηκε γρολι-
ζόντια.

-Συωσάδι...Μαύραυ...
-Α α α Εγρουχάϊσαν πάλι τὰ
μαγκόπαιδα.....

Περσίσανε δυò μέρες α κι' οί σύν-
τακνοι από τή χώρα η γλεντούσανε ίδι-
άκοπα γιά τή «νεοφώτιση» - Αιτίοτο
ή Χελιδόνα δέν άφησε ποότα που να μη
διαλαλήση «πώς καθοδηγήθηκε τò
παιδί. Κι' ή ψυχή του Νουνοδ δέν θα
βρή σωσμά» Θε μου Συχώρεσέ τη: το»
Αίθε ή τρίτη μέρα, ύστερα από τή
βίβησι και έτοιμαστήκανε οί Σύντακνοι
να φύγουνε. Έχαιρετίσανε καθάληταν
τ' άλογα ήπιανε τήν «όρθή» όπως έλε-
γε γαλόνιας ο Μπαρμπα - Στρατής, κι'
ακίνησαν με συνοδεία από πολλούς χω-
ριανούς που θα απόβγαναν τει Συντά-
κνους έσαμε τò αυτοχώρι-στη «βίβησι».

Φτάσανε στη άκρη του χωριού. Ίδια
έξω στης Χελιδόνας; τò σήκει. Μία
λακίδα Απριλιάτικη που ξαναζωντά-
νευε. Η Χελιδόνα καθισμένη στην ό-
ξώπορτα έκλωθε τή ρόκα της και πριν
προφτάση να τρυπώση ή Σπυριδούχα
μπρο; ή άγοιφύλανας, σ' ένα κρυφό
γνέψιμο του Μπαρμπα - Στρατή, τρά-
δηξε τò πιστόλι και έπαιξε «έβίβησι»
φωνάζοντας.

-Νά ζήση κι' ή Περσιφόνη μαζί....

-Ζήτω εφώνησαν όλοι σκατμένις στη
γέλια, έν ό ή Χελιδόνα πηλώθηκε κι-
τακίτρινα.
"Επρόξε τὰ λίγα δόντια της. Εάταξε
περιστοργητικά, τύρθηκε μέσα από τήν
αυλόπορτα και βγήζοντα; ύστερα τò κε-
φάλι βροχήθηκε.

-Πουδ της άντέχουτσι.

Και; έκλεισε με δόναμι τή πόρτα...
-Ζήτω ή Περσιφόνη μας ξανακούστη
και ή δυνατή φωνή του Σπυριδούχαμπρου

κι' άμέτως ένα άπέραντο ζήτω άντήχη-
σε από όλονών τὰ στόματα.

Η Χελιδόνα - μέ; στην αυλή έφρίξε..
"Έκανε ένα βήμα προς τή πόρτα. Άνοι-
ξε άθγαλο τò πασι της χέρι, έκλωσε τὰ
πέντε άγκυλα, και έν ό ή συνοδεία έσ-
τριβε τή γωνία, εφώνησε με όλη της
τή δόναμι.

-Νύκα; Μικρόνοι.....Νύκα;.
Γενάρη; 1924

ΓΙΩΡΓΟΣ ΟΡΥΦΑΛΟΣ

ΣΤΑ ΘΟΛΩΜΕΝΑ ΜΑΤΙΑ ΜΟΥ

Μάτια μου πώς φαινώσασθε
πώς είχατε κλαμμένα
από τήν λάμψη τήν δολή
που είσθε κωλωμένα.

Τò μόνο που δέν μοιτροεί
ή θλιβερή μυτιά σας
είναι ή αίτ'α πουχάτε
χύσει τὰ δάκρυά σας.

24(1)1924 ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ

ΤΟΥ ΛΟΓΚΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΕΝΑΤΙΑΣ

ΣΤΗΝ ΟΧΤΗ

Κολάν τὰ διάφανα νερά
και αγροτραγουδούνε...
Κάποια ιτιά έρωτόλογα
στην όχη αυτολέει...
Οί κλεφτές σ' άγγάλιασμα
των προχωρών βγούνε
Και μοναχά—άπόμηση—
μια Κυκλαδική λογοκλαίει..

Γ. ΚΑΝΟΜΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΛΥΚΚΥΓΕΣ

Πες μου μισή μου μογδαλιά
γιατι με τ'άλλα τάνθια
δέν περιμένεις να άνθης;
Γιατι μέσ στην άνοιξη
τò δροσερά πελάτι
δέν θέλεις νύφη να φανής;
Γιατι σε φλεβαριστικές
σε μέρες σκοτινές
μ'άνθος άσπρους προβάλλεις;
Γιατι σ'άπέλιδες καρδιές
είμαι τò λυκκύγεσ
μιάς άνοιξης μεγάλης.

